

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana și avocatul Bacalâm Anatolie în comun cu inculpatul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2020, în cauza penală privind-l pe

CURCUBET Alexandru XXXXX, născut la
XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.05.2017 – 23.12.2019;

Instanța de apel: 22.01.2020 – 08.07.2020;

Instanța de recurs: 21.09.2020 – 02.12.2020.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 23 decembrie 2019, Curcubet Alexandru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 6000 u.c., ceea ce conform art. 64 alin.(2) Cod penal, constituia la momentul comiterii infracțiunii, suma de 120 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 7 ani.

Conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare numită lui Curcubet Alexandru pe un termen de probațiune de 3 ani, dacă în termenul de probațiune, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării condamnatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl va exercita organul competent.

În conformitate cu art. 106 alin. (1), (2) lit. b) Cod penal s-a încasat de la Curcubet Alexandru în beneficiul statului, contravaloarea sumei de 200 euro, în lei

moldovenești, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la momentul executării sentinței.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Curcubet Alexandru activând în poliție, fiind numit în funcție de ofițer de investigații, la data de 08 iulie 2016, aflându-se în incinta sediului Sectorului de poliție din comuna Grătiești, mun. Chișinău, în cadrul întâlnirii avute cu Clichici Ion, ofițerul de investigații al SPC al SII al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Curcubet Alexandru, fără a avea în gestiune careva materiale privind cultivarea ilegală a plantelor care conțin substanțe narcotice de către Clichici Ion, făcând uz, de cuvinte, gesturi și semne convenționale, menționându-i că pentru a nu porni cauză penală pe faptul indicat mai sus, a pretins de la ultimul bani care nu i se cuvin, în sumă de 350 euro (care conform cursului oficial al BNM constituie 7692,825 lei; -1EURO -21,9795).

Ulterior, la data de 12 iulie 2016, în jurul orelor 15:30, aflându-se pe coridorul etajului 3 în incinta sediului inspectoratului de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție a mun. Chișinău, de pe XXXXX, în cadrul întâlnirii avute cu Clichici Ion, ofițerul de investigații al SPC al SII al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău, Curcubet Alexandru, folosind situația de serviciu în interes material i-a indicat lui Clichici Ion prin gesturi și cuvinte locul unde urmează a fi ascunse mijloacele bănești în sumă de 200 euro care conform cursului oficial al Băncii Naționale din Moldova din 12.07.2016, constituie 4374 lei 48 bani -1 EURO -21,8724 lei), și anume fotoliu din coridor.

Inițial, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Curcubet Alexandru în baza art. 327 alin. (2), lit. b¹) Cod penal.

La data de 01 octombrie 2019, acuzatorul de stat a înaintat o ordonanță de modificare a învinuirii, potrivit căreia inculpatului i-a fost înaintată învinuirea în temeiul art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal – coruperea pasivă, caracterizat prin pretinderea, extorcarea și primirea personal de către o persoană publică de bani ce nu i se cuvin, pentru sine, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale, și contrar acesteia, cu extorcarea de bunuri.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror și de inculpat și avocatul acestuia, Bacalâm Anatolie, prin care au solicitat casarea sentinței Judecătorei Chișinău.

3.1 Procurorul a solicitat casarea sentinței și pronunțarea în privința inculpatului a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l recunoaște culpabil pe Curcubet Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(2) lit. c) Cod penal și în baza acestui articol a-i stabili pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 7 ani cu ispășire în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 7000 u.c., cu privarea de dreptul de a exercita o activitate de genul celei de care s-a condus inculpatul la comiterea infracțiunii, pe un termen de 8 ani. Încasarea din contul inculpatului în contul statului în calitate de cheltuieli judiciare a echivalentului sumei de 200 euro, care a fost transmisă sub controlul

organului de urmărire penală. Mijloacele materiale de probă și corpurile delictive ridicate și anexate la materialele cauzei penale, a le păstra la cauza penală.

În motivarea apelului, acuzatorul de stat a invocat că, instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de toate probele prezentate, stabilind o pedeapsă prea blândă, justificată fiind prin invocarea unor circumstanțe generale cum ar fi vârsta tânără a inculpatului și faptul aflării inculpatului la prima sa abatere penală, instanța stabilind o pedeapsă minimă prevăzută de lege cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, deși inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea faptei imputate acestuia.

Deși Bacalâm Anatolie inculpatul nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate la etapa examinării cauzei în instanța de judecată, vinovăția acestuia a fost dovedită pe deplin, prin totalitatea de probe directe și indirecte, care fiind analizate, dovedesc săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de 324 alin.(2) lit. c) Cod penal. Atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată a fost demonstrat faptul, că inculpatul a comis coruperea pasivă.

3.2 Inculpatul și avocatul acestuia, Bacalâm Anatolie au declarat apel comun împotriva sentinței prin care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanța, prin care săi fie recunoscut vinovat Curcubet Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4), cu aplicarea sancțiunilor prevăzute de acest alineat.

În motivarea apelului, avocatul a indicat că, organul de urmărire penală, începând cu iulie 2016, i-a încriminat lui Curcubet Alexandru, precum că a comis o infracțiune prevăzută art. 327 alin. (2) lit. b) Cod penal, abuzul de serviciu săvârșit în interesul unei terțe persoane. După trei ani de zile, acuzatorul de stat prin ordonanța din 01.10.2019 a fost modificată învinuirea în corupere pasivă, adică infracțiune prevăzută la art. 324 alin. (2) lit. c) Cod Penal.

Susține apărarea că vina lui Curcubet Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, nu este dovedită nici printr-o proba, astfel, acesta nu poate fi recunoscut culpabil de comiterea acestei infracțiuni.

Indică, că încă de la faza urmăririi penale, organul de urmărire penală și procurorul au admis încălcări ale prevederilor legislației procesual penale naționale cât și internaționale, în ceea ce privește modul de administrare a așa numitelor probe în procesul penal. Astfel, s-a constatat existența circumstanțelor care impun inadmisibilitatea ca probe, ce nu pot fi prezentate în instanța de judecată, nu pot fi puse la baza unei sentinței, soldate cu excluderea din dosar a înregistrărilor audio, video și declarațiilor date la organul de urmărire penală a lui Clichici Ion.

Astfel, apelanții indică că prin procesul-verbal de ridicare din 11.07.2016 ora 14:35, de la Clichici Ion a fost ridicat: o filă de format A4, pe care este scrisa declarația din numele lui Clichici Ion precum că cultivă aproximativ de 25 de plante de marihuană și un telefon mobil fără cartele SIM, cu micro-CD de model "Kingston

1G8", ce conține înregistrarea discuției a două persoane de gen masculin. La procesul-verbal de examinare din 13.07.2016, prin care s-a confirmat audio prezentată de Clichici Ion, sunt anexate ca probe obiectele ridicate de transcrierea înregistrării la Clichici Ion la data de 11.07.2016, adică o zi înainte de a fi reținut Curcubet Alexandru, în urma operațiunilor operative, dar în lipsa ofițerilor de poliție autorizați în acest scop, prin încheierea judecătorului de instrucție din 12.07.2016.

Prin ordonanța din 13.07.2016 de recunoaștere în calitate de mijloc de probă, corpurile delictelor ridicate de la Clichici la data de 11.07.2016, dar întâlnirea cu Curcubet Alexandru a avut loc la data de 12.07.2016 orele 15:30, respectiv corpurile delictelor și fila declarației erau deja anexate ca probe la dosar.

Conform proceselor-verbale de perchezitie și ridicare efectuate la locul de serviciu a lui Curcubet Alexandru, din incinta inspectoratului de poliție Rîșcani, nu s-au găsit corpuri delictelor care au stat la baza învinuirii aduse de acuzator. Nici mijloacele bănești în sumă de 200 Euro, transmise lui Clichici Ion conform procesului-verbal din 12.07.2016, pentru provocarea-mituirii a lui Curcubet Alexandru nu s-au găsit.

Prin urmare, analizând declarațiile de la urmărire penală și din instanță date de Clichici Ion și actele întocmite de organul de urmărire penală, consideră autorii apelului că acestea nu au suport legal, deoarece, din înregistrările audio/video, prezentate de procuror, nu este confirmată sursa obținută a acestor înregistrări, ori, aceste înregistrări provin dintr-o sursă ce este imposibil de a fi verificată în instanța de judecată.

Mai indică apelanții că, chiar și așa, fiind ascultate înregistrările video/audio prezentate de procuror, din conținutul acestora nici nu se vede și nici nu se aude ca Curcubet Alexandru să fi discutat cu Clichici Ion referitor la careva sume bănești, ca fiind extorcate în interes propriu. Totodată, inculpatul la acel moment deja finisase documentarea cazului încălcării contravenționale comise de Clichici Ion, și nu putea pretinde careva banii sub formă de mită, în scopul îndeplinirii acțiunilor contrar funcțiilor sale,

Menționează apelanții că, sentința de condamnare a fost pronunțată contrar constatărilor instanței de judecată, deoarece direct indică corpuri delictelor: Curcubet Alexandru prin gesturi i-a indicat Clichici unde să ascundă 200 de Euro. Tot, instanța din stenograma convorbirilor telefonice a constatat că Curcubet Alexandru a pretins la doi iepuri, dar în nici o probă a acuzării nu s-a găsit o acțiune a lui Curcubet privind pretinderea la 350 Euro. În aceeași stenogramă se găsesc cuvintele lui Curcubet precum că "te lămurești cu omul la Hulboaca", având în vedere pe Mihai Popa, cel prejudiciat de către Clichici prin acțiuni de sustragere a bunurilor. Momentul și nevoia de a fi impusă acesta sumă au concretizat-o singurii martorii pe caz, soții Clichici.

Consideră că este foarte dubioasă poziția acuzării, fiind adusă învinuirea de luare de mită în lipsa flagrantului și a mijloacelor bănești care au servit drept mită. Din

declarațiile lui Clichici Ion rezultă că acesta a fost înzestrat tehnic și a primit banii pentru înregistrarea momentului transmiterii banilor, dar la întrebarea cui a arătat banii, a răspuns camerei de luat vederi și în acel moment, inculpatul nu era lângă ei.

Deci, susțin apelanții că la materialele cauzei nu sunt careva probe ce ar confirma că inculpatul a pretins la suma de 350 euro, așa cum pretinde acuzatorul de stat. Consideră că faptei i s-a dat o încadrare juridică greșită, deoarece proporțiile incriminate nu depășesc 100 unități convenționale: 100 u.c.=5000 lei, dar 200 EURO = 4374 Lei MD. Totodată, instanța a indicat că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, însă s-a stabilit cu certitudine că inculpatul este fără antecedente penale, iar infracțiunea prevăzută de art.324 alin (4) Cod penal este de categoria celor mai puțin grave și grave, deci indică că sunt în prezenta circumstanței permissive aplicării prevederilor art.76 CP. În afara de aceasta inculpatul personal a înaintat cererea de recunoaștere a vinovăției și s-a căit sincer.

De asemenea, a mai fost constatată încă o circumstanță atenuantă: inculpatul și-a recunoscut vinovăția integral, deci este prezența circumstanța expres statuate de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal-„autodenunțarea, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii sau la identificarea infractorilor ori recunoașterea vinovăției", totodată, instanța de judecată nu a ținut cont de personalitatea inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2020, apelul procurorului și apelul comun al inculpatului și avocatului acestuia, Bacalîm Anatolie au fost respinse ca nefondate, cu menținerea fără modificări a sentinței contestate.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia că, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 324 alin. (2), lit. c) Cod penal.

Cu referire la motivele invocate de partea apărării precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului și că acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate în baza art. 324 alin. (4) Cod penal, s-a constatat că prima instanță nu a admis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale, stabilirea și individualizarea pedepsei.

Instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate este confirmată prin cumulul de probe cercetate, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile martorilor și probele scrise care ar trezi dubii, nu sunt reținute.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau

refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Instanța de apel a reținut ca fiind confirmată integral învinuirea adusă inculpatului, or, în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că, Curcubet Alexandru, deținând funcția de ofițer de investigații al Biroului crime grave al Serviciului poliției criminale al Secției investigare infracțiuni a Inspectoratului de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție Chișinău a IGP al MAI, fiind persoana publică în sensul art.123 alin.(2) Cod penal, ignorând normele legale ce vizează remunerarea colaboratorilor de poliție, a pretins, a extorcat și a primit remunerație ce nu i se cuvenea de la Clichici Ion pentru a nu porni în privința acestuia cauza penală pe faptul cultivării ilegale a plantelor care conțin substanțe narcotice, deși nu avea în gestiune astfel de materiale.

Ca confirmare celor menționate supra, instanța de apel a reținut declarațiile martorului Clichici Ion, care fiind audiat a menționat că, Curcubet Alexandru a examinat plângerea lui Popa Mihail, iar după clarificarea situației, când Curcubet Alexandru a intrat în ograda sa și a depistat niște plante interzise prin lege, i-a comunicat că, dacă dorește să fie totul bine și să nu i se intenteze proces penal referitor la aceste plante, să nu fie intentat dosar penal pe numele soției sale Clichici Cristina, trebuie să-i transmită suma de 350 euro inculpatului.

În coroborare cu declarațiile martorului Clichici Ion, sunt și declarațiile martorei Clichici Cristina care la rândul său a indicat că, deplasându-se pe lotul de teren de lângă casă, Curcubet Alexandru a depistat că acolo creșteau câteva fire de cânepă și le-a comunicat că pentru aceasta pot purta răspundere penală, iar apoi Curcubet Alexandru le-a comunicat să se apropie la sectorul de poliție din com. Grătiești. Ajunși acolo au încheiat un act cu privire la sustragerea pompei, după care Curcubet Alexandru i-a spus să iasă din birou, iar după o perioadă de timp a ieșit și soțul ei din birou, care timp de două zile nu i-a spus nimic, însă apoi i-a comunicat că Curcubet Alexandru l-a impus să scrie o declarație precum că el crește cânepă pentru vânzare pe piața neagră, iar pentru ca să închidă dosarul Curcubet Alexandru i-a solicitat o sumă de bani și doi iepuri pentru ofițerul din sat pe nume Dumitru.

Astfel, prin probe cercetate, instanța de apel a considerat că a fost dovedit faptul că inculpatul a pretins de la Clichici Ion bani care nu i se cuvin, în sumă de 350 euro, însă a primit doar 200 euro, dat fiind faptul că Clichici Ion i-a comunicat că de mai mult nu dispune.

A fost apreciată critic afirmația inculpatului precum că, l-a impus pe Clichici Ion să scrie declarație referitor la cultivarea plantelor de cânepă, pentru a obține careva informații cu privire la săvârșirea unor infracțiuni, or, instanța de judecată în sensul dat corect și justificat a stabilit că, există o procedură aparte cu privire la înregistrarea unei persoane în calitate de informator, iar în cazul dat, procedura nu a fost respectată de inculpat și nu corespunde realității, fiind înaintată că o versiune de apărare.

Nu s-a admis solicitarea apărătorului privind excluderea din dosar a înregistrărilor audio, video, pe motiv că aceste înregistrări provin dintr-o sursă ce este imposibil de a fi verificate în instanța de judecată, or, instanța de apel nu a stabilit careva încălcări de ordin procedural din partea organului de urmărire penală, prin urmare acțiunile procesuale au fost întocmite în corespundere cu legislația în vigoare.

La caz, s-a remarcat că prin pretindere de către inculpat și avocatul acestuia că probele ce stau la baza învinuirii sunt contrare procedurii penale, este una declarativă și nejustificată, în situația în care, instanța de apel a constatat că, inițial, inculpatul a recunoscut vina în cele incriminate, încheind și un acord de recunoaștere a vinovăției, însă dat fiind faptul că instanța de fond a dispus reluarea cercetării judecătorești prin încheiere din 17.04.2018, inculpatul și avocatul au luat o altă poziție în raport cu fapta incriminată.

De asemenea nu a fost posibilă reîncadrarea acțiunilor din art.324 alin.(2), lit. c) Cod penal în art. 324 alin. (4) Cod penal, or, inculpatul a pretins la mijloace bănești ce nu i se cuvin în sumă de 350 euro, fapt constatat în cadrul cercetării judecătorești, ceea ce depășite suma prevăzută la art. 324 alin. (4) Cod penal.

În acesta ordine de idei, instanța de apel a ajuns la ferma convingere că la capitolul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, careva încălcări nu au fost identificate, și just s-a conchis asupra existenței în acțiunile lui Curcubet Alexandru Oleg a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 324 alin.(2), lit. c) Cod penal.

La capitolul individualizării pedepsei, circumstanțe atenuante sau agravante, în privința inculpatului nu s-au identificat. Instanța de judecată la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului care este fără antecedente penale și nu se află la evidență la medicul narcolog sau psiholog.

Privitor la aplicarea art. 90 Cod penal, s-a ajuns la concluzie că scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului v-a fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei stabilite de instanța de fond.

Este nefondată solicitarea acuzatorului de stat privind aplicarea față de inculpatul a pedepsei cu executare, or, inculpatul este atras pentru prima dată la răspundere penală, iar partea acuzării nu a adus careva argumente plauzibile ce ar confirma că inculpatul nu poate fi supus corectării și reeducării prin aplicarea unei pedepse prin prisma art.90 Cod penal.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel procurorul și avocatul Bacalâm Anatolie în comun cu inculpatul au atacat-o cu recurs ordinar.

6.1 Procurorul a depus cerere de recurs, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 10 Cod de procedură penală, solicitând remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet, deoarece instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor

motivelor invocate în apel.

În motivare recurentul a indicat că,

- acuzarea consideră corect hotărârea dispusă cu privire la calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal și în această parte decizia nu este atacată;

- a constatat eronat oportunitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, care nu va asigura atingerea scopurilor prevăzute de art. 61 Cod penal;

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat pe caz prevederile art. 75 Cod penal și la alegerea și aplicarea pedepsei numite inculpatului nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale, personalitatea inculpatului raportat la acțiunile incriminate, precum și la circumstanțele în care au fost săvârșite faptele imputate;

- instanțele nu au ținut cont de toate probele prezentate, stabilind o pedeapsă minimă, fapt justificat prin invocarea unor circumstanțe generale cum ar fi vârsta tânără a inculpatului și faptul aflării inculpatului la prima sa abatere penală, instanța stabilind o pedeapsă minimă prevăzută de lege, fapt care a făcut posibil aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal;

- în cazul inculpatului nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, or personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei bune conduite, care ar fi permis instanței de apel de a da dovadă de clemanță în prezența respectivului;

- inculpatul și-a educat un sistem degradat de valori care poate fi corectat doar prin măsuri coercitive întreprinse de către autoritățile penitenciare ale statului.

6.2 Avocatul Bacalâm Anatolie în comun cu inculpatul au depus cerere de recurs, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 12 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, cu rejudecare pentru pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie recunoscut vinovat inculpatul de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) cu aplicarea sancțiunilor prevăzute de acest alineat.

În motivare recurenții au indicat că:

- acuzatorul de stat nu a demonstrat prin probe pertinente că inculpatul a extorcat bani de la Clichici Ion, pentru a îndeplini sau nu a îndeplini acțiunile ce reies din atribuțiile sale funcționale intenționat, cu bună-știință, urmând scop infracțional, iar instanța de fond subiectiv a apreciat masa probatorie care greșit a fost pusă la baza sentinței;

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, deoarece proporțiile incriminate nu depășesc 100 u.c., 100 u.c.= 5000 lei dar 200 Euro constituiau 4374 lei;

- instanța a indicat în sentință că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, însă atât în cadrul urmăririi penale, cât și a judecării cauzei s-au stabilit un șir de circumstanțe atenuante;

- decizia atacată prezintă deficiențe sub aspectul motivării, fiind una confuză și fără o argumentare concretă, instanța de apel făcând o copiere de text, fără a da o apreciere proprie situației și probelor administrate în cauza penală, or având dreptul să reformeze sentința atacată, instanța de apel apriori a mers pe ideea preconcepută care a statuat asupra vinovăției inculpatului, limitându-se doar la constatarea faptului că probele sunt pertinente și concludente și dovedesc vinovăția de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) Cod penal.

7. Avocatul Bacalâm Anatolie în interesele lui Curcubet Alexandru a depus referință, prin care solicită respingerea recursului declara de procuror ca fiind inadmisibil.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

8.1 În susținerea recursului, procurorul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, care prevăd că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când instanța de apel nu a individualizat corect pedeapsa*. Instanța de recurs menționează însă că, prevederile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței în sensul casării deciziei instanței de apel.

Se reține că, procurorul, deși este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, critică decizia contestată doar în partea ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, considerând-o prea blândă, solicitând în acest sens, remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel pentru excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal

Instanța de recurs consideră că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanțele de fond au pus accentul și pe personalitatea persoanei vinovate, învederând și celelalte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului. Infracțiunea comisă de inculpat se atribuie, în conformitate cu art. 16 Cod penal, la categoria celor grave și care nu prevede pedepse principale alternative, ci doar pedeapsa principală cu închisoare de la 5 la 10 ani cu amendă în mărime de la 6000 la 8000 u.c. și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 7 la 10 ani

Colegiul susține integral argumentele expuse supra de instanța de apel, raliindu-

se la părerea că în privința inculpatului instanțele de fond corect au aplicat pedeapsa închisorii în limitele speciale prevăzute de sancțiunea art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare, cu amendă în mărime de 6000 u.c., cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 7 ani și prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare numită lui Curcubet Alexandru pe un termen de probațiune de 3 ani.

Instanța de recurs notează că, pentru a se reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a se statua că s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 și 90 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor și condițiile de aplicare a institutului suspendării condiționate, limitele în raport de circumstanțe agravante și atenuante etc., ținând seama de limitele stabilite în partea specială a Codului.

De facto, cerința textuală a acestui temei de casare presupune că s-a încălcat legea penală sau cea procesual-penală la aplicarea pedepsei și la stabilirea limitelor acesteia, sau a modului de executare, fiind inacceptabil faptul că procurorul pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea stabilirii unei pedepse cu închisoarea fără suspendarea condiționată a executării acesteia în privința inculpatului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul de funcționare a acestei căi de atac.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Potrivit celor conținute în decizia instanței de apel, Colegiul Penal constată că, la determinarea modului de executare a pedepsei instanța de fond a ținut seama de următoarele împrejurări: a comis o infracțiune gravă, conform art. 16 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante sau agravant în privința inculpatului nu s-au identificat. Instanța de judecată la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului care este fără antecedente penale și nu se află la evidență la medicul narcolog sau psiholog.

Mai mult, în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții acuzării de a-i stabili lui Curcubet Alexandru o pedeapsă cu executarea reală a acesteia într-o instituție penitenciară. Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele ce vizau pedeapsa, circumstanțele ce au

influențat asupra operațiunii de individualizare a acesteia, totodată decizia cuprinde și temeiurile de aplicare față de inculpat a prevederilor din art. 90 Cod penal.

Se notează că, însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, prevede că pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Referitor la criticele recurentului despre faptul că inculpatul anterior a mai avut abateri de la lege și ar trebui să conducă la opinia instanței despre excluderea în privința acestuia a art. 90 Cod penal, nu pot fi reținute de Colegiul Penal, din considerentul că, unica interdicție în aplicarea art. 90 Cod penal este conținută în alin. (4) al acestei norme și prevede că: „*Persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.*”, însă pentru speța dată interdicțiile respective nu sunt pertinente.

Față de lucrul judecat de instanța de apel, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale.

Concomitent, instanța de recurs nu consideră necesară dezbateră, prin alte argumente a alegațiilor din recursul părții acuzării, în primul rând pentru că erorile de drept semnalate nu s-au confirmat și în al doilea rând pentru că careva temeiuri de casare a hotărârii recurate *ex officio* Colegiul nu a stabilit.

8.2 Colegiul penal reține că avocatul și inculpatul, declarând recurs, au invocat ca temei art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, însă recurenții, indicând această eroare de drept, nu au concretizat care din aceste temeiuri le pun la baza cererii de recurs și prin urmare, prevederile art.427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare la examinarea cauzei în recurs ordinar.

În privința temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală Colegiul evidențiază că temeiul dat se invocă numai în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o altă încadrare juridică greșită, recurenții solicitând

recalificarea art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal în art. 324 alin. (4) Cod penal.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel pentru a repara erorile de drept invocate.

Instanța de apel a demonstrat prin probe cercetate și a considerat că a fost dovedit faptul că inculpatul a pretins de la Clichici Ion bani care nu i se cuvin, suma de 350 euro, însă a primit doar 200 euro, dat fiind faptul că Clichici Ion i-a comunicat că mai mult nu dispune. Apărarea atât în cererea de apel și de recurs motivează pretențiile pe suma primită de la Clichici Ion - 200 euro. Prin urmare, suma de 350 euro este mai mare de 100 u.c. și nu întrunește condițiile pentru recalificare în alin. (4) art. 324 Cod penal.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele recurenților, Colegiul conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, menținând soluția corectă privind condamnarea inculpatului în baza art. 324 alin. (2) lit. b) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

În conformitate cu art. 432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din materialele cauzei nu rezultă încălcări grave ale drepturilor persoanei ori faptul, că această cauză reprezintă interes deosebit pentru jurisprudență.

Colegiul penal reține că, instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședințele de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția condamnatului în comiterea infracțiunii incriminate, iar pedeapsa i-a fost stabilită în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

În ce privește criticile formulate de recurenți, enunțate la pct. 6 al prezentei decizii, prin care aceștia susțin că inculpatul nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b) Cod penal și solicită recalificarea acțiunilor lui în baza art. 324 alin. (4) Cod penal, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4-5, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul, că verificând decizia atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu

să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat de acesta este vădit neîntemeiat.

În acest sens și jurisprudența constantă a Curții Europene, statuează cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

În această ordine de idei se specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurenți, Colegiul le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu s-a dovedit indubitabil prin probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate.

Astfel, în opinia Colegiului, criticele recurenților referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor lui Curcubet Alexandru în baza art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, nu sunt incidente în cazul supus judecării.

Totodată, se reține că simpla invocare de către recurenți a faptului că acțiunile au fost încadrate greșit, nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărâri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmată de o motivare corespunzătoare, specificând-se din care motive faptele inculpatului nu pot fi calificate în baza articolului incriminat, or, la etapa recursului ordinar, instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci controlează doar dacă s-a aplicat corect dreptul la faptele constatate de instanța de fond sau după caz de instanța de apel. Acest control se efectuează numai în limita temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, ceea ce s-a și efectuat, astfel încât erori de drept în speța examinată nu s-au stabilit, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată. Instanța de apel a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată și luând în considerație că criticele

din recursurile declarate de procuror și de partea apărării sunt neîntemeiate, se impune incontestabil respingerea recursurilor ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii contestate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana și avocatul Bacalâm Anatolie în comun cu inculpatul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2020, în cauza penală privind-o pe CURCUBET Alexandru XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 decembrie 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion